Ти мене накличешся ночами,
Несучи розлуку за плечами,
І навиглядаєшся одна.
Настраждаєшся в своїй надії,
Пригадаєш літа молодії,
Рідну землю, де гуде війна.

Ти не можеш бачити здалека,
Як в'ялить негода, сушить спека.
Танки мнуть, вкриває бою мла
Землю ту, що, потом перемита,
У садах, у сивих копах жита,
У цвітах, як райдуга, цвіла.

Нам не легко йти до свого дому
Через мертвих, через блиски грому,
Через ніч,— прожекторів мечі,
В битві, в сні, у підступах, в облозі.

Ти іще наличешся в тривозі
І навиглядаєшся вночі!